Hij antwoordde niet dadelijk, doch keek mij onderzoekend aan.

„Ik durf zeggen: ja — als je er me den tijd voor geeft," antwoordde hij langzaam. „Maar kan je zelf wel controleeren of mijn inlichtingen juist zijn?"

„O, Ja! Zonder twijfel!"

„Kun je?"

„Ja, met de meeste nauwkeurigheid!"

Hij keek mij doordringend aan.

„Ik dacht dat belangrijke dingen voor subalterne officieren geheim waren. *Wij* weten, natuurlijk, omdat wij ons handwerk maken van weten. Doch ik vermoed dat de bewapening van zoo'n belangrijke batterij slechts bekend is aan de hoofdofficieren en ingenieurs van de vesting. En — dit is geen vleierij, maar gemeend — deze zijn gewoonlijk onomkoopbaar."

Ik knikte en grinnikte.

„Wij zijn niet gevleid," antwoordde ik, „doch nemen gaarne een compliment aan, zooals het wordt aangeboden. Als een lid van het onomkoopbare lichaam zeg ik u dank."

„Maar hoe zul je mijn gegevens dan kunnen toetsen?" vroeg hij weer.

„Het is mijn eigen batterij!" antwoordde ik eenvoudig.

Mijn collega's schaterden het uit, want ik had Von Blum schaakmat gezet. Hij was echter niet uit het veld geslagen.

„Dat is natuurlijk beslissend!" stemde hij toe. „In allen geval, voor ik vertrek, hoop ik je te verrassen met mijn mededeelingen. Ik heb ze natuurlijk niet in mijn hand en kan ze je dus niet dadelijk toonen. Het kan ons absoluut niet schelen als je verneemt, hoeveel *wii* weten. Het is juist omdat we nauwkeurig van jullie strijdmacht op de hoogte zijn, dat we geen ruzie met jullie maken. Het zal er echter eenmaal van komen; wij nemen in kracht toe en eens zal de dag aanbreken, dat we klaar zijn. En dan . . . ."

„En dan?" vroeg mijn collega Ferrer.

„Laten we hopen, dat dit promotie beteekent voor ons allen," antwoordde Von Blum zoetsappig.

Hierop begon hij met eenige andere collega's te whisten en aangezien een mijner onderofficieren ziek was, ging ik heen om hem te bezoeken. Toen ik terug kwam, was Von Blum verdwenen, en waren de anderen over hem aan het praten.

„Ik hoor, Strange, dat jij hem hier geïntroduceerd hebt," zei de kolonel.

„Jawel, kolonel!" antwoordde ik.

„Hoe ben je met hem in kennis gekomen?"

Ik vertelde hem dat hij tot het gevolg van prins Eugenius behoorde en een brief voor mij had meegebracht van mijn broeder in Engeland.

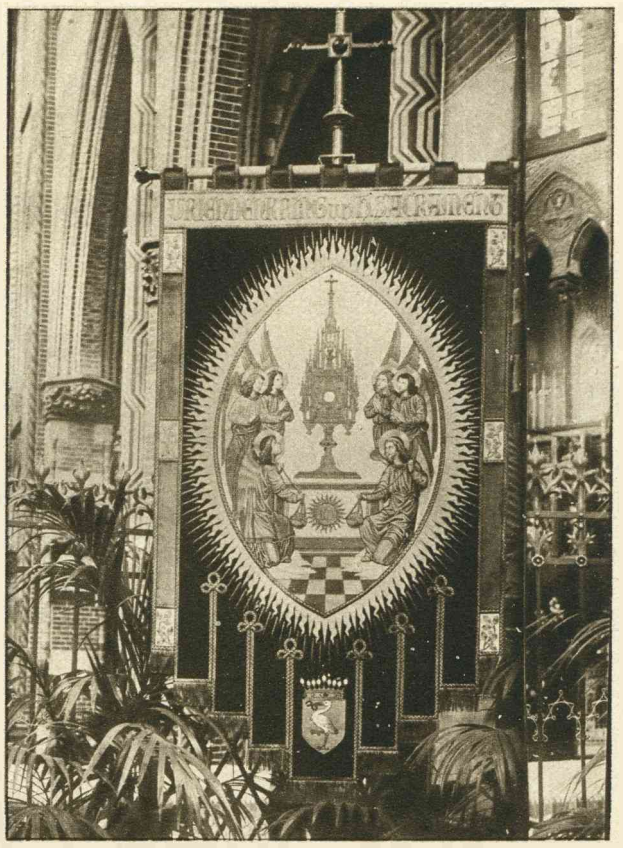
„Zie u zelf maar," zei ik, terwijl ik den brief te voorschijn haalde.

De brief deelde mee, dat majoor Von Blum van het 31ste huzarenregiment, militair attaché was geweest te St.-Petersburg en bekend stond als een sportman en een aangenaam, wellevend mensch. Hij sprak Engelsch als een Engelschman en hield van een goed diner, een goed paard en een goede sigaar. Hij had mijn broeder aan zich verplicht door hem den afgeloopen winter bij zijn verblijf te St.-Petersburg allerlei vriendschapsdiensten te bewijzen, waarom hij mij verzocht den majoor, die aan het gevolg van prins Eugenius op diens reis in de Middellandsche zee was toegevoegd, wederkeerig gastvrijheid te verstrekken, gedurende zijn verblijf te Gibraltar.

BEGRAFENIS J. S. MEUWSEN.

Woensdagmiddag te één uur is het stoffelijk overschot van den heer J. S. Meuwsen, in leven voorzitter v. d. Algemeenen Middenstandsbond en de Algemeene Winkeliersvereeniging te Amsterdam, op „Zorgvlied" onder zeer veel blijken van belangstelling aan den schoot der aarde toevertrouwd. *(V.F.B.)*

DERDE LUSTRUM „VRIENDENKRING VAN HET H. SACRAMENT".

Verleden week herdacht de „Vriendenkring van het H. Sacrament" te 's-Hage met veel luister zijn 15-jarig bestaan. Ter gelegenheid van dit heuglijk feit heeft de kring een reeds lang verbeide banier gekregen (zie foto), waarvan de plechtige inzegening door Deken Wijtenburg Zondag 21 November heeft plaats gehad. Dit fraaie Sacramentsvaandel is ontworpen en vervaardigd in de ateliers van Dh. H. Fermin. *(foto v. Tol.)*

De kolonel gaf mij den brief met een goedkeurenden knik terug. Zoo was majoor Von Blum de eerstvolgende weken voortdurend in ons gezelschap en hoe langer de kennismaking duurde, des te meer sympathie kregen we voor den jovialen huzarenofficier. Hij was een vroolijke gezel en een goed ruiter.

„Paardrijden," verklaarde hij met enthousiasme, „vind ik de prachtigste sport. Natuurlijk, daarvoor ben ik soldaat en cavalerist."

Waren de manschappen van het 31e huzarenregiment zooals hun majoor, dan zouden ze ons wat te doen geven, als de krijgsgod ze tegen ons uitzond. Wij waardeerden hem daarom te meer en ik geloof dat de sympathie wederkeerig was. Hij bezocht geregeld het officierencasino in de vesting en onderhield zich in 't bijzonder met mij, met wien hij gaarne over dienstzaken sprak. Soms waren zijn vragen evenwel van dien aard, dat ik hem het antwoord er op schuldig bleef.

„Ik begrijp niet," zei h ij op zekeren avond, „hoe je in staat bent een goed toezicht te houden op al je posten en schildwachten, en al die kruisgangen en galerijen. je vraagt den wacht van een mijngang om toegelaten te worden, deze treedt naar buiten en kan onderwijl je je ronde begint de verschillende schildwachten waarschuwen dat je op komst bent. Je kunt ze dus nooit overvallen en ze kunnen onderwijl doen wat ze willen."

Ik glimlachte.

„Dat weten wij wel te verhinderen," zei ik.

„Hoe?"

„Ik dacht dat je van al die dingen even goed op de hoogte waart als wij?" hernam ik.

Hij lachte goedgehumeurd.

„Ha, ha, ha! Die is goed gepareerd. Dat is de straf voor mijn nieuwsgierigheid. Nochtans begrijp ik niet hoe je dat voorkomen kunt."

„Wel, we worden niet toegelaten door de wacht en die komt niet naar buiten, dat is al!" zei Ferrer, die beter had moeten weten. Ik zag hoe de kolonel de wenkbrauwen fronste.

Von Blum keek hem aangenaam verrast aan en knikte.

„Natuurlijk!" stemde hij toe. „Daaraan had ik moeten denken. Er zijn geheime ingangen alleen aan enkele van de officieren bekend."

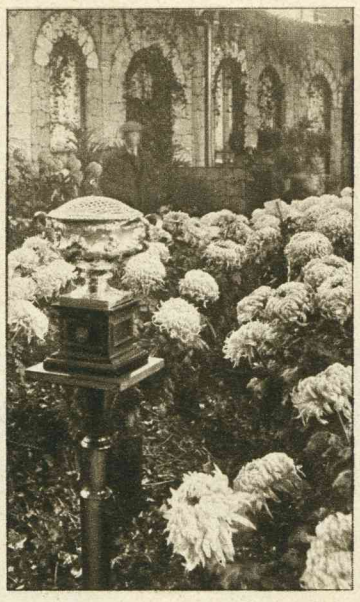
We lachten allen om de naïeve manier, waarop hij zijn meening te kennen gaf.

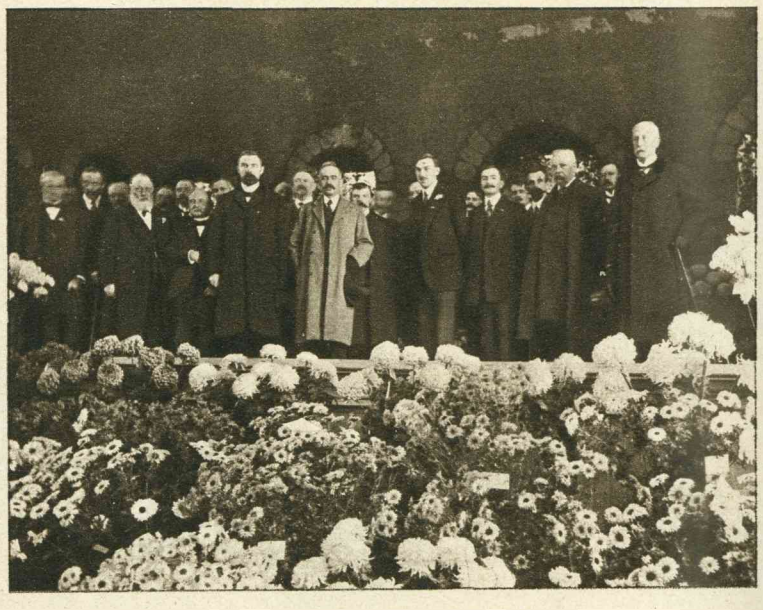
„Ik denk dat een partijtje whist beter is, dan al dat gepraat over den dienst," merkte de kolonel rustig op. „Heb jij nog tijd voor een spelletje, Strange?"

Ik knikte. Ik had dien nacht de ronde, doch behoefde over een uur pas op te stappen. Toen ik eindelijk het casino verliet, ging Von Blum met mij mee. Wij wandelden samen al pratende eenige minuten voort, tot wij kwamen aan een punt, waar wij moesten scheiden, hij om naar zijn verblijf te gaan, en ik om mij naar Flagstaff Hill te begeven, een deel der vesting slechts voor officieren toegankelijk. Het was een eenzaam plateau waar onze wegen scheidden, de een leidde naar beneden, naar de stad, de andere naar de hoogste regionen van de vesting.

„Je bent bezig mijn hypothese waar te maken, waarde Strange," zei Von Blum toen hij mij de hand ten afscheid reikte. „Waar is de wacht die den officier van den nacht

DE BLOEMENTENTOONSTELLING TE AALSMEER.

Zaterdagmiddag is in de tooneelzaal van 't hotel „De Drie Kolommen" te Aalsmeer een bloemententoonstelling geopend door de afdeeling Aalsmeer van de Nederlandsche Maatschappij voor Tuinbouw- en Plantkunde De baten dezer tentoonstelling, die zich in veler belangstelling mag verheugen, zullen komen ten voordeele van het Koninklijk Nationaal Steuncomité. Onze foto's geven, links: Overzicht der expositie met op den achtergrond enkele leden der jury. Midden: De Reuzen-Chrysanten met de door de Afd. Aalsmeer in 1912 te Londen verworven zilveren „Cup". Rechts: Een groep autoriteiten, o.a. B. en W. van Aalsmeer en Jhr. Boreel van Hoogelanden, Alg. Voorz. Ned. Mij. van Tuinbouw- en Plantkunde. *(Foto's D. v. Kreveld).*